

Borotvált és nyers bőr villan ki: a pár egyik tagján egy pillanatra elhúzódik a gallér. A tarkóról izzadságcseppek csorognak lefelé. Néma várakozás a mélyben, a zárókő mozdulatlan.

A busz bűdös, tömött és hatalmas.
Védekezőtartásban, vakságot és némaságot fogadva szállnak fel. Utánuk egy ismeretlen felszedi az eldobott csikket és végigszívja.

Az utolsó száz métert gyalog teszik meg.
Csönd lesz, szürreális csönd az egykori birodalom szívében. Az a kétpercnyi rítus felébreszti a félelmet; amikor megkezdődik az éjszakai kihallgatás.

Lackfi János

ROCKY

Úgy futok, mint a Rocky, jobb láb, bal láb, jobb láb, bal láb, mint aki már nagyon régóta fut, talán kilométerek óta, talán már évek óta, mintha kergetnének, mintha már az anyám hasában is futottam volna, mintha már az anyám hasában is kergetett volna valaki, a kapucnim leffeg a hátamon, az arcomon vízcseppek peregnek, izzadság meg eső is, mert mindig esőben indulok futni, ha nem esőben, az nem olyan jó, Rocky is mindig esőben futott, esőben jobban izzad az ember, esőben hamarabb kiizzad, olyan, mintha már régóta futna, rögtön filmre lehetne venni, és nagyon jól festene, nagyon jól festenek, Rocky fordított háromszögfoltot izzadt a pólója hátára, szürke pólója volt, kapucnis, szürke van nekem is, kapucnis, szívesen megnézném a hátamat, mennyire izzadt, van-e rajta háromszög, de ahhoz ki kéne bújnom magamból, nem csak a pólómból, ha kibújnék magamból, lefilmezhetném magam, én lennék a Rocky hét, az edzőm azt mondja, a legjobb úton vagyok, csak csináljam keményen, hát én már legalább hússzor megnéztem, Pesta bácsi utálja velem nézni, mert együtt mondom a filmmel, együtt minden szót, sőt, elég, ha csak meglátom az arcot, a házfalat, a következő jelenetből valamit, s már mondom is előre, mint a vízfolyás, figyelj, én békés természetű ember vagyok, de nem tanácsos ujjat húzni velem, és piff és páff és adj neki.

Úgy futok, mint a Rocky, jobb láb, bal láb, jobb láb, bal láb, jobb ököl, bal ököl, jobb ököl, bal ököl, mindig kinézek valamit, amit püfölhetek, mondjuk egy szembejövő autót, mondjuk azt ott, amíg még egész kicsi, aztán addig ütöm, amíg földagad, piff-puff, amíg egész közelre nem ér, világít a sötétben a lámpája, mindig sötétben futok, akkor az arcom fele árnyékban van, mintha feketére festették volna, a másikat megvilágítja az utcalámpa, az nagyon jól néz ki filmen, az olyan fenyegető, és piff és páff, közelebb jössz, te szemét?, megkapod a magadét, tessék, és amikor az autó elhúz mellettem,

utána fordulok, és kiabálok, hogy kapd be, te dilinós, az én kutyám harapós, elkapja a töködet, nem lesz benne örömed, ahogy a Pesta bától tanultam, és mutogatok nekik, és egyszer az egyik kocsi vonyítva hátratólatott, az volt rá kiírva, NO FEAR, és kiugrottak belőle a fiúk.

Úgy futok, mint a Rocky, és piff és puff, és a Pesta bától még ilyenebbeket is tanultam, de aztán bejött a Zsoffa néném, és elhordta mindennek, hogy hordd el az irhát, te rongy alak, te részeg disznó, nem félsz, hogy rád rogy az ég, miket tanícc ennek az ártatlannak, kinek még fehér a lelke, mint a patyolat, gyere, térgyepeljünk, mondta Zsoffa néném, tedd össze a kezed, ahogy tanítottam, feltekénték az magoss nagy égbe, ottan látám menyeknek kapuját, aranbőrbe bébujott báránkát, szép asszonon száz aranrokolyát, ő kezibe aran rózsafüzir, a füziren minden szem rubint vér, fija kezén lecsordult bínünkér, és piff és puff, és tényleg láttam, amit mondott a nénye, néztem a gyertyalángba, ott volt benne az arankastély, csúcsos kapukkal, aranhajú asszonnal, kezén rubintfüzér, rubintszemek mindegyikében még egy arankastély, abban aranasszon, kezén rubintfüzér, rubintgyöngyben kastély, míg egész el nem szédültem.

Úgy futok, mint a Rocky, és jobb láb, bal láb, jobb ököl, bal ököl, néha összekeve-rem, és elbotlok, akkor is elbotlottam, kiugrottak a kocsiából, és nem tudtam, mit csináljak, azt tudtam, mit csinálna Rocky, hogy piff és páff, és békés természetű ember vagyok, de nem tanácsos ujjat húzni velem, és valahogy nagyon gyorsak voltak azok a fiúk, meg négyen is voltak, egyszeriben kirepült alólam a lábam, egyszeriben mindennütt rugdostak, kis köcsög, faszkalap, bazdanyádnak mutogassá, el tudom ismételni, Pesta bától már ismerem, az arcomba köpködtek, éreztem, hogy behugyozok, aztán ők is röhögve rám hugyoznak, hallottam, ahogy a bíró visszaszámol, Rocky, fel kell kelned, tudtam, hogy nem lehet így vége, nem jöhet a stáblista, láttam rubintgyöngyben kastélyt, zöldre van a bakter fasza festve, arankastélyban aranasszont, azt áztatja minden áldott este, négy, három, kettő, egy, most.

Úgy futok, mint a Rocky, egész jól megy az ugrókötelezés is, dicsér érte az edzőm, pedig eleinte még sírtam is, úgy belégabalyodtam, kélgyó, kélgyó, álnok kélgyó, megkötöd léptemet, aranasszony tapos fejedre, bined bétemet, azt sírtam dühömben, te lett a tréningruhám fehér pöttyökkel, mindenhol, a karom, a vállam, akkor virágozott az a sok cseresznyefa, dühöngtem fehér pöttyösen, és nem láttam a sírástól, és a nyálam meg a könnyem meg a taknyom együtt csorgott le a tréningemre, a kapucnim még utána is tele volt fehér pöttyökkel, amikor a Zsoffa néném már kimosta, és akkor leugrott a cseresznyefáról a kis béka, az a béka a szomszédból, csomó-csomó cseresznyevirágpötty hullott vele, még pöttyösebb lettem, és pöttyös lett ő is, a kese haja, a szegletes válla, a ruhácskája, tényleg olyan békaszája, békacsontja volt, dudorodik a könyöke, a térde, fehér bőre van, mint a béka hasa, rajta csak egy kis gumó a köldökgombóca, de már olyan kis toppot hord, hogy kilátszik a hasa belőle, hülyegyerek, mondja, ez neked nehéz, így kell, nézzed meg, azzal fogja a kélgyót, pörgeti-forgatja, ugrándo-zik vele, mint a gumilabda, még a két karját is megcseréli közbe, nem gabalyodik össze.

Úgy futok, mint a Rocky, eszembe jut a kis békahasa, piff, puff, a sima bőre, piff, puff, csattannak az ütések, mit akart tőled az a mosdatlan szájú, nevetlen kis cafka, mondta Zsoffa néném, láttam ám, minek mászkál át a más kertjibe, tudod-e, hogy hívják ezt?, birtokháborítás!, nem lopott-e valamit?, csak ugrókötelezni tanított, abba nagyon ügyes, megmutassam, hogy már mennyire megy?, meg ne mongyam, miben ügyes az ilyen varangyos, hajtja a vére, kihasználja, hogy ilyen egy ártatlan lélek vagy, már csak a férfit látja benned előre, ne engedj ama gyümölcs csábításnak, hűj, egy év,

kettő, kacsingatott a Pesta bátyám, meglátod, mi lesz még ebből a békácskából, olyan kis ficánkoló, hogy még, azzal már énekelte is hozzá, hogy Szombathely nagyállomás, nagy ott a faszállítás, két kislány ül a padon, az egyiket megb... Szombathely nagyállomás, elmész te az öreganyádba, ha élne, le is törné a derekad, látná, mi lett belőled, munkakerülő, asszonybosszantó, mondja Zsoffa néném, nekem meg hogy gyere, imádkozzunk, nekünk kell befőtozni, amit ez a tudatlan barma ront-bont a mennyeknek várfalán, idvez lígy Szent Szűz, arannal bifoglaltatott ládácska, ezisttel bébótoztatott kazétácska, haj, megsokasodának ez világ vítkei.

Úgy futok, mint a Rocky, fél órát is tudok egyfolytában ugrókötelezni az esőben, esőben legjobb ugrókötelezni, zurrognak a cseppek, ahogy szétveri őket a kötél, ha majd felveszik rólam a Rocky-filmet, tétetek bele csomó esős ugrókötelezést, én elnézném napestig, tüdőgyulladást kapsz, te gyerek, kiabál velem Zsoffa néni a verandáról, hagygyad, fűti a vére, gyújt rá Pesta bácsi, biztos az anyja vére, nem tudom, honnan hozza a vérvonalat, nagytermészetű asszonyok vannak ebbe a családba, szent véred árán magasságbeli, irgalmazzál minékünk, kotródj el, vén borissza, csak a Krisztus véréből veszek részt, ahogy a drágalátos, csinos képű papocskád, szádra ne vedd a mi Idvezítőnk szentséges nevét, mert mételey van az te ajkadon, herdárod a beléd foglaltatott élet kincsét, pedig sejtecske sem voltál, már anyád méhiben reád vetette tekintetét a hatalmas, gyere, no, angyalom, még kilel itt a hideg, hoztam törülközőt is, főztem teát, befűttem a sparheltet a konyhán.

Úgy futok, mint a Rocky, olyanok lettek az izmaim is, mint a Rockynak, nézem a filmet a tévében, feszíti az izmát, feszítem az enyémet, éppolyan, felhúzom a pólóm, oldalt fordulok, hogy a tévé kékje szépen kirajzolgassa a hasam, a mellkasom, éppolyan, nincs különbség, nemhiába emelgetem a Pesta bácsi féltengelyeit az udvaron, nemhiába csurgatom a pohárba az öt tojást a hűtőszekrény tetején, mint a Rocky, eleinte nehezen találtam bele, melléfolyt a tojás, Zsoffa néni veszekedett velem, aztán beletanultam, olyan nyúlósan csusszan le a torkomon, mintha valami élőlényt nyelnék, aminek nagyon puha a teste, tudom azt is, csirke lenne belőle, ha meg nem innám, némelyikben még ott is a kis vércsepp, az élet kincse, egy ekkora rubintcseppbe egy teljes tyúkot pakolt a Jóisten, mondta Zsoffa néném, a frászt a Jóisten, röhögte Pesta bátyám, a kakas pakóta belé, jól megbűbolta a tyúkot, adott neki keményen, ó, te átokfajzat, hát a kakast ki teremtette, kiabált Zsoffa néném, de Pesta bátyám, hogy azt meg az apuka-kakas pakóta az anyjába, azt meg a nagypapa-kakas a nagymama-tyútkba, tán tagadnád, hogy ennek az anyját meg én pakótam beléd, nem is a Szentlélek, emlékszem ám rá, nagyon is jól, nem vótál te mindég ilyen egy satrafa, ó, a káromlásokért engesztelésül küldd ránk tüzes leheletedet, perzselje el az álnokságot, mint a pévát, cserezze ki lelkünk, mint a ványolók lúgja, izzítson által, mint aranymíves a tisztátalan ércet.

Úgy futok, mint a Rocky, ezért is vették nekem a vidíjót, ez volt a szomorúságom, hogy csak egyszer nézhettem meg, meg moziba kellett mennem, valaki el kellett kísérjen, én vettem a spórút pénzemen, kiabálta Zsoffa nénje, na még vidíjót ennek a hülyének, nem elég, hogy szíjja a vérünk, kesergett Pesta bátyám, szíja-e, ki szíja, ha nem te, mire megyen el a rokkantnyugdíjod, pedig dehogy voltál te rokkant, negyvenkilós vasakat emelgettél naphosszat a gyárba, munka után megcsinyátad az autót a fél falunak fusiba, azóta is ott a sok szemét az udvarba, a nyavalyás féltengelyek, most meg mi van?, a saját taknyodba fúlsz bele éjszaka, odvasra kivájt belől a füst meg a pálinka, mint egy fatönköt, úgyhogy jobb lesz, ha hallgatsz, mert a gyárat tán én zárattam be, vagy ki az atyaúrsten, csattan az ajtó Pesta bátyám mögött, én meg mondom előre a

szöveget, Zsoffa néném a lámpánál horgol, őt nem zavarja, el tudja adni a piacon, amit horgol, a vidijót is abból vette nekem, a békácskáéknak bezzeg nincs vidijója, mindkét szüleje iszik, kétféle isszák el a segílyt, Zsoffa néném szája horgolás közben is mozog, mondja a rózsafüzérjét, a litániáját fejből, vagy mint hogyha betűket horgolna, és azokról olvasná le a szöveget, néha a film szövegét is mondja, tudja már ő is kívülről, békés természetű ember vagyok, de nem tanácsos ujjat húzni velem, motyogja, mintha ez is bele lenne írva, mintha minden előre bele lenne írva a horgolásba.

Úgy futok, mint a Rocky, olyan ez világ állása, te szentem, mondja Zsoffa néném, hogy ha valaki elront valamit, áthágja a parancsolatokat, egy rozsdás vasláncszem fűződik a léleklánra, és felebarátjának kell melléfoglalni tüstént egy aranyszemet, hogy egy az egyre következzen, hogy kijavítsa egymást, mikor a békácska ugrált, hát mintha egy aranygyűrűbe foglalva szökdécselt volna, olyan volt körülötte az a forgó ugrálókötél, átizzította a napsütés, mint az aranymíves az ércet, és libegett a haja, már nem volt kese, megszínesedett neki, festett hajú kis ribanc, szóba ne eriszkedj vele, rossz vége lesz ennek, még ki se járta az iskolát, már idejárnak érte a fiúk, viszik el ide, amoda nagy kocsikkal, nagy kocsikra reáírva tűzbetűkkel, NO FEAR, azt mondja a doktor úr, ez az, látja, Zsófia, kérném, ez itt a baj, nem félnek ezek se Istentől, se embertől, de még az ördögtől sem, nem is hisznek már semmiben, rohannak fejjel a falnak, mert nincs vesztenivalójuk, írva vagyon, doktor úr, féljed a te Istenedet, nincs bölcsőbb tanácsadó az istenfélelemnél, hol félelem nem lakik, nem lakik ottan már reménség, a pólód nem volt még ilyen hegyes, mondtam a kisbékának, csak úgy ugrált, amíg ugráltál azzal a kötéllel, rátettem a kezem, finom puha és meleg, na kéne, mi?, vihogta, mindnek csak az kell.

Úgy futok, mint a Rocky, hallom közben a film zenéjét, pedig az eső zenél csak, de Pesta bátyámat meg zavarta a vidijó, egy tetves filmet nem tudok már megnézni, minden áldott este ez a Rocky megy, baszom a fajtáját, elébb felkötöm magam, minthogy még egyszer végignézzem, túl sokat jártatod elmédet e világ hívságain, forgatnád fejedben inkább az Írásnak ígéit, hahh, hogy egy ilyen szentfazékkal vert meg engem az Isten, na de megájj, megájj, kutya Szerbia!, gyilkosnak gyilkos az indulattya, gymelcseikről ismeritek meg őket, mert nem terem a jó fa rossz gymelcset, és nem terem a rossz fa sem jó gymelcset, de most már elhallgass, vén boszorkány, Pesta bácsi békés természetű ember, de nem tanácsos ujjat húzni vele, mondta Rocky, Pesta bácsi a bal-tával jött vissza, a szarfaszú mindenét, szétverem én ezt a kurva képládát, rontott rá a tévére, de elé pattant Zsoffa néném, egészen sápadtan, olvasószemüvegben, ez kellett a kézimunkához, egyik kezében a hit pajzsa, amit horgolt, másikkban lángpallos a tű, ne a dobozt bántsad, ennek a szegénynek iggyetlen örömét, azt is elkívánnád tőle, ölj meg inkább helyette engem, úgyis azt akarod, azért lánghol a szűved, ontsd hát vére-met, aztán számolj el a lelkiismeretteddel, és a Pesta bácsinak hirtelen nagyon keskenyre hunyorodott a szeme.

Úgy futok, mint a Rocky, meg ahogy a hangyák kezdtek el futkározni a bőröm alatt, amikor kijöttek a mentők, egyfolytában vakaróztam, és nem tudtam, miért van, ahogy mentem nézni azt a sok embert, ennyi még sosem járt a mi utcánkban, és tele volt a járda vérpettyekkel, rubintpettyekkel, mindenik rubintpettyben arankastély, arankastélban aranbékácska, száz aranrokolya darázsderekára, száz aranrokolya vérfoltos hasára, azon a nyáron annyi volt a cseresznye, de annyi volt a kukac is, szálakon csüngtek alá a fákról, szemébe, szájába ment az embernek, közeleg amaz ítéletnek napja, a földnek férgei előzőnlötték a földet, undokmód egymáson hengeregték, felemésztvén

a termék javát, lepotyogott a sok kukacos cseresznye, vércseppé lapult az aszfalton, én nem tudom, ki volt, én nem tudom, ki tette, hajtogatta a békácska anyja, vérekes szemefittyedt, foghíján nyál fröcskölt, na majd a rendőr kartársak elbeszélgetnek azokkal a fiúkkal, vigyék el, mondta a doktor úr, és jegyzetelni kezdett, és a mentőautó vjjogva távolodott, és piff és páff és püff és ütöttem a távolodó mentőt, mert elvitte, dilinós, az én kutyám harapós, röhögtek mind az emberek, pedig Pesta bátyámtól tanultam, míg még élt.

Úgy futok, mint a Rocky, aznap este is esett az eső, szaladj a doktor úrért, jaj, Szűzmárjám, mondta Zsoffa néném zokogva, nem jutott eszébe, hogy ott a telefon, nekem se jutott eszembe, meg nem is szeret telefonálni, én meg nem tudok telefonálni, nem tudok beleszólni, csak tátogok mindig, és nem jön a hangom, Zsoffa nénémnek csak annyi ereje volt, arra futotta, fogta a baltát, kivitte, beledobta a kútba, azóta nem is húztunk vizet belőle, ó, Szentséges Úristen, szaladj már, aztán visszajövet látta, hogy még mindig itt állok egy helyben, de megvertél engem, Teremtőm, evvel a hülyével is, próbálta elszorítani a Pesta bátyám nyakán az eret, de abból úgy spriccelt, mint csirkevágáskor, hümmögve hajolt fölé a doktor úr, mindenesetre én csak tisztelni, becsülni tudom magát, Zsófia kérem, ennyi ideig kitartani egy ilyen semmi ember mellett, nem ilyen bánást érdemelt maga, szóval az öreg az antennát akarta megigazítani, beleesett az ablaküvegebe, előfordul az ilyesmi, mindenesetre vért, azt vettem, több lesz benne az alkohol, mint a plazma, ne aggódjanak, tudom, hogy baleset volt, nem bántana ez senkit, nézett rám sírós szemmel Zsoffa néném, erős, mint a Sámson, de szelíd, mint a bárány, aki megnémul nyírója előtt.

Úgy futok, mint a Rocky, csak a féltengelyért hazaszaladok még, füttyögettek utánam ezek a mocskok, megszabadíta engem az Úr tömleceből, nem engedte, hogy az ő szentjének teste romlást lásson, ült este az ágyam szélén hálóingben Zsoffa néném, adjunk hálát, és folytak szeméből az arankönyűk, és folytak a gyertyáról az arankönyűk, találjon nyugalommal szegény lelke, ó, édes Pestám, miért kellett így lennie, kellett neked bakterfaszát óbigatni, ríszegen gyilokkal hadonászni, most már csak te maradtál nekem, gyöngyöm, az a parázna anyád is elhányódik a világ okádékában, disznóknak vetette patyolat testét, látod, hogy végzik mind a cédák, ezzel a kis békával is elbántak a fiúk, hiába tudja mindenki, hogy ők voltak, négyen mentek keresztül lilium testén, mégis egy egész kocsmá tanúsította, hogy ki nem mozdultak onnan, látsátok, mely hamis ez világ tanulsága, NO FEAR, nem félnek ezek sem Istent, sem embert, de lesújt rájuk az Úr haragja a magas mennyekből, nem menekednek, kik őellené vétettek, meg se kottyán az a féltengely, hozzászórtam, könnyű, mint a Dávid kezén a parittyá, az edzőm azt mondja, még a paralimpiára is kijuthatok, ha így folytatom, most már a mentálisaknak is lehet, de még az ementálisaknak is, csapott a vállamra, nevetett, ezért én is nevettem, a sajtfejűeknek, az lyukacsos sajtfejűeknek, érted?, nem értettem, nevetett, neveltünk, most meg a kocsik ablaka úgy foszlik szét, mint a pókháló, érdekes, hogy nincs hangja, még a filmzenét se hallom, a NO FEAR sem olvasható már az üvegen, a fiúk remegő kezéből kipotyog az égő cigaretta, szélesre tártott szájjal ugrálnak ki belőle, mintha kiabálnának, de hangjukat nem hallom, talán megnémultak, mint a bárány nyírója előtt, aztán a földre esnek, mint a kuglibábuk, a fejük furcsán felreped, valami fehér látszik ki belőle, talán a bélés, úgy markolnak oda a kezükkel, mintha azzal akarnák összetartani, egyikük szaladni kezd, de futok utána, jobb láb, bal láb, kezemben a féltengellyel, úgy futok, mint a Rocky.